

คำวินิจฉัยของ นายปรีชา เถลิมนิชย์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๘/๒๕๔๘

วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๘

เรื่อง ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายประเสริฐ จองวิริยะวงศ์) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา
วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ กรณีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา ๒๒๑ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘
มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๓๓

ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลย ในคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๑๔๓๐๕/๒๕๔๒ หมายเลขแดงที่
๑๑๐๗/๒๕๔๓ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔
กรณีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๓๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องได้ความว่า พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ และนายชชาติ
ศรีแสง โจทก์ร่วม ฟ้องนายประเสริฐ จองวิริยะวงศ์ เป็นจำเลยต่อศาลอาญาเป็นคดีอาญาหมายเลขคำที่
๑๔๓๐๕/๒๕๔๒ ฐานความผิด คู้หมิ่นศาลหรือผู้พิพากษาในการพิจารณาพิพากษาคดี ขอให้ลงโทษ
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑ และมาตรา ๑๕๘ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๑
ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๕ ข้อ ๕

ได้ความตามคำฟ้องคดีดังกล่าวว่า จำเลยได้คู้หมิ่นนายชชาติ ศรีแสง โจทก์ร่วมและนายจิระ
บุญพจนสุนทร กับนายวินัย วิมลเศรษฐ์ องค์กรและผู้พิพากษาศาลฎีกาซึ่งเป็นผู้พิจารณาพิพากษาคดี
ในชั้นฎีกาตามคดีแพ่งหมายเลขคำที่ ๘๓๓/๒๕๓๓ หมายเลขแดงที่ ๒๒๗๕๕/๒๕๓๓ ของศาลแพ่ง
ระหว่างนายประเสริฐ จองวิริยะวงศ์ (จำเลยคดีนี้) กับพวก รวม ๓ คน โจทก์ นางจ๊กเกี้ยว แซ่จู้ จำเลย
เรื่อง เช่าทรัพย์ ขับไล่ โดยเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ จำเลยคดีนี้มีหนังสือขอความเป็นธรรมถึง
ประธานศาลฎีกา มีข้อความในหนังสือเป็นการคู้หมิ่นผู้พิพากษาทั้งสาม ต่อมาในวันที่ ๒๑ มีนาคม
๒๕๓๕ และวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๓๕ จำเลยยื่นคำร้องขอคัดค้านผู้พิพากษามีข้อความในคำร้อง

เป็นการดูหมิ่นนายชูชาติ ศรีแสง โจทก์ร่วม นอกจากนี้ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ จำเลยได้มีหนังสือขอความเป็นธรรม ขอเปลี่ยนองค์คณะผู้พิพากษาต่อประธานศาลฎีกา โดยมีข้อความในหนังสือเป็นการดูหมิ่นผู้พิพากษาทั้งสาม

ศาลอาญาพิจารณาแล้ว พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๘ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน เรียงกระทงลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑ วางโทษจำคุกกระทงละ ๑ ปี และปรับกระทงละ ๑๐,๐๐๐ บาท รวมจำคุก ๔ ปี และปรับ ๔๐,๐๐๐ บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาพิพากษา คดีมีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๒ ปี ปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท จำเลยไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน จึงเห็นสมควรให้โอกาสได้กลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกจึงให้รอการลงโทษไว้ มีกำหนด ๒ ปี ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐

โจทก์ร่วมอุทธรณ์ให้ลงโทษจำเลยสถานหนักและไม่รอการลงโทษ

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ร่วมฎีกาโดยมีผู้พิพากษาที่พิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริง

คดีอยู่ในระหว่างนัดฟังคำพิพากษาของศาลฎีกา

จำเลยยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๖ ต่อศาลฎีกา ความว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยมีกำหนด ๒ ปี และปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๒ ปี คดีนี้จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่โจทก์ร่วมฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น ทำให้คดีนี้กลับขึ้นไปสู่ศาลฎีกาได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ บทบัญญัติดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ ที่บัญญัติว่า การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล ซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ เพราะบทบัญญัติดังกล่าวทำให้คำพิพากษาศาลล่างทั้งสองในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ไม่เป็นที่ยุติ บทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ อีกด้วย เพราะอาจทำให้ศาลฎีกาไม่รอการลงโทษแก่จำเลย จึงเป็นการละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของจำเลย ขอให้ศาลฎีกาส่งความเห็นของจำเลยดังกล่าวไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔

ศาลฎีกาสั่งคำร้องลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๖ ของจำเลยว่า พิเคราะห์แล้ว คดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษาขึ้นตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยมีกำหนด ๒ ปี และปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๒ ปี คดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง โจทก์ร่วมฎีกาขอให้ไม่รอการลงโทษ อันเป็นปัญหาข้อเท็จจริง โดยได้รับอนุญาตจากผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิฎีกาในปัญหาดังกล่าว ถือได้ว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี เมื่อจำเลยโต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๒๕ โดยเหตุผลตามที่ปรากฏในคำร้อง และไม่ปรากฏว่าเคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงให้รอการพิจารณาคดีไว้ชั่วคราวและส่งความเห็นของจำเลยดังกล่าวไปเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

คดีมีปัญหาที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยเบื้องต้น คือ ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย” และวรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่า คำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้”

พิจารณาแล้ว เห็นว่า จำเลยในฐานะผู้ร้องได้โต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๓๓ โดยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลฎีกาจะใช้บังคับแก่คดี ประกอบกับยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ ศาลรัฐธรรมนูญจึงรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔

ปัญหาที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๓๓ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติที่บัญญัติถึงสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย โดยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ เป็นการรับรองสิทธิและเสรีภาพตามที่บัญญัติในรัฐธรรมนูญ ทั้งโดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ว่าได้รับความคุ้มครอง และผูกพันองค์กรของรัฐในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมาย และการตีความกฎหมาย มาตรา ๒๘ เป็นบทบัญญัติที่รับรองในการที่บุคคลจะอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น และไม่ปฏิบัติต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน และเป็นบทบัญญัติที่ให้หลักประกันสิทธิของบุคคลในการใช้สิทธิทางศาลเมื่อถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรอง มาตรา ๒๙ เป็นบทบัญญัติที่ห้ามการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล เว้นแต่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้และต้องกระทำเท่าที่จำเป็นทั้งต้องไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้น และมาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของชนชาวไทย โดยมีหลักการว่า บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลจะกระทำมิได้

สำหรับหลักการของกฎหมายตามมาตรา ๒๒๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งเป็นปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในคดีนี้ เป็นเรื่องการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ โดยมีหลักการและวิธีดำเนินการในสาระสำคัญดังต่อไปนี้ (คัดจากเอกสารสัมมนากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยศาสตราจารย์เริงธรรม ถัดพลี กระทรวงยุติธรรม พิมพ์แจก พ.ศ. ๒๕๔๐)

มาตรา ๒๒๑ บัญญัติว่า “ในคดีซึ่งห้ามฎีกาไว้โดยมาตรา ๒๑๘ มาตรา ๒๑๙ และมาตรา ๒๒๐ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ถ้าผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกาหรืออุทธรณ์การลงลายมือชื่อรับรองในฎีกามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ก็ให้รับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไป”

(๑) ผู้พิพากษาที่มีความเห็นว่า ข้อเท็จจริงใดที่ตัดสินเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุด แต่ต้องห้ามฎีกา ตามมาตรา ๒๑๘ มาตรา ๒๑๙ และมาตรา ๒๒๐ และควรที่จะอนุญาตให้ฎีกาได้นั้น ต้องเป็นผู้พิพากษาศาลล่างซึ่งนั่งพิจารณา (เจ้าของสำนวน) หรือตรวจสำนวนแล้วลงชื่อในคำพิพากษา หรือเป็นผู้ทำความเห็นแย้งในคดีนั้น ซึ่งเป็นอำนาจเฉพาะตัวของผู้พิพากษานั้น (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๘๔/๒๕๑๖, ๒๓๒๕/๒๕๒๙, ๑๗๔/๒๕๓๐) และกฎหมายมอบให้เป็นดุลพินิจอันเด็ดขาดของผู้พิพากษาผู้มีคำสั่งอนุญาตให้ฎีกา (คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๒๖/๒๕๒๓ ป., ๖๘๕/๒๕๒๓ ป., ๓๕/๒๕๒๒) จะเห็นได้ว่า ตามแนวคำวินิจฉัยของศาลฎีกา โดยที่ประชุมใหญ่ ตั้งแต่ปี ๒๕๒๓ เป็นต้นมา วางหลักให้ผู้พิพากษาที่อนุญาตให้ฎีกามีอำนาจเด็ดขาด กล่าวคือ ศาลฎีกาจะไปใช้อำนาจศาลสูงพิจารณาอีกว่า ข้อความที่ตัดสินนั้น เป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดหรือไม่ (ซึ่งด้วยความเคารพไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น)

(๒) การขออนุญาต ต้องยื่น (มิใช่-รับ) ขอภายในกำหนดระยะเวลาฎีกา (แต่อาจอนุญาตเมื่อพ้นกำหนดแล้วได้) (คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๓/๒๕๐๑, คำสั่งคำร้องที่ ๑๑๔๓/๒๕๒๓, ๑๐๗/๒๕๒๙, ๖๕๗/๒๕๒๙, ๙๘๗ - ๙๘๙/๒๕๓๑)

(๓) การอนุญาต ต้องเขียนให้ชัดเจนพอสมควรว่าเป็นปัญหาอันสำคัญและมีการอนุญาตให้ฎีกา แต่ถ้ายกเว้นแต่ความเห็นแย้งไว้ไม่มีการอนุญาตให้ฎีกาอีกชั้นหนึ่ง ก็ฎีกาในข้อเท็จจริงไม่ได้

(๔) ผู้พิพากษาที่เคยนั่งพิจารณาในศาลชั้นต้น แม้ย้ายไปอยู่ศาลอื่นแล้ว ถ้าหากยังเป็นผู้พิพากษาอยู่ ก็มีอำนาจอนุญาตเช่นนี้ได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๔๕/๒๔๙๒ ป.) ส่วนผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาในศาลที่รับประเด็นนั้น เป็นเพียงสืบแทนเฉพาะพยานหลักฐานที่ศาลพิจารณาคดีส่งมา การอนุญาตให้ฎีกาจึงไม่ชอบ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๔๒๐/๒๕๓๘)

(๕) มาตรา ๒๒๑ มิได้ให้อำนาจศาลฎีกา ที่จะอนุญาตให้ฎีกาในข้อเท็จจริง (คำสั่งคำร้องที่ ๑๓๔/๒๕๒๓, ๓๐/๒๕๒๙)

คดีต้องห้ามอุทธรณ์ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง ฯ มาตรา ๒๒ ในชั้นอุทธรณ์ไม่มีการอนุญาตให้โจทก์อุทธรณ์ในข้อเท็จจริง และศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัย ศาลชั้นต้นพึงจะอนุญาตให้ฎีกาข้อเท็จจริงในชั้นฎีกา จึงเป็นการไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณาเพราะไม่มีกฎหมายใดให้อำนาจเช่นนั้น (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๖๔๒/๒๕๒๖, ๑๖๗๕/๒๕๒๙, ๑๖๖๗/๒๕๓๒)

(๖) ต้องเป็นข้อเท็จจริงที่ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๒๖๗/๒๕๒๕) แม้จำเลย (รับสารภาพ) จะได้รับอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ก็ตาม ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัยให้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๒๒๕, ๓๓๒๗/๒๕๓๑)

(๗) สำหรับกรณีอธิบดีกรมอัยการลงลายมือชื่อรับรองในฎีกานั้น เมื่อมีหนังสือรับรองดังกล่าวยื่นมาพร้อมกับฎีกา ย่อมถือว่าเป็นการรับรองที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และอธิบดีกรมอัยการมีอำนาจรับรองฎีกาของเอกชนที่ฟ้องคดีอาญาได้ แต่การที่จะให้อธิบดีกรมอัยการรับรองฎีกานั้น กฎหมายมิได้บัญญัติให้ศาลชั้นต้นมีหน้าที่ต้องส่งฎีกานั้นไปให้อธิบดีกรมอัยการ เป็นเรื่องที่มีผู้ฎีกาต้องขอไปยังอธิบดีกรมอัยการเอง และผู้รักษาราชการแทนอธิบดีกรมอัยการย่อมมีอำนาจรับรองฎีกาข้อเท็จจริงได้ ในฐานะอธิบดีกรมอัยการ ตามมาตรานี้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๔๔๕/๒๕๒๔, ๖๑๓/๒๕๓๒)

(๘) เมื่อความผิดฐานซ่อนเร้นศพเพื่อปิดบังการตายและเหตุการตาย ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามมาตรา ๑๕๓ ทวิ ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์โจทก์และศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยจึงเป็นการไม่ชอบ อัยการสูงสุดไม่มีอำนาจรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงซึ่งยุติในศาลชั้นต้นแล้ว ศาลฎีกาย่อมไม่รับวินิจฉัยข้อหานี้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๖๓/๒๕๓๖, ๘๖๒/๒๕๓๗)

(๙) เมื่ออนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา แล้วแต่กรณี ศาลต้องรับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไป

มีข้อน่าสังเกตว่า มาตรา ๑๕๓ ทริ บัญญัติให้อำนาจพนักงานอัยการซึ่งอธิบดีกรมอัยการได้มอบหมาย ลงลายมือชื่อรับรองในอุทธรณ์ได้ด้วย

ตัวอย่างคำพิพากษาฎีกา (ตามมาตรา ๒๒๑)

๑. ผู้พิพากษาซึ่งทำความเห็นแย้ง ได้รับรองล่วงหน้าให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ ถือว่าเป็นการอนุญาตให้ฎีกาแล้ว (คำสั่งคำร้องที่ ๔๗๘/๒๕๑๓ ป.)

๒. การขอให้ผู้พิพากษาผู้พิจารณาคดีในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ อนุญาตให้ฎีกานั้น ไม่ใช่หน้าที่ของศาลที่จะส่งไปให้ (คำสั่งคำร้องที่ ๒๒๗/๒๕๑๔, ๕๔๗/๒๕๒๒, ๕๘๓/๒๕๒๔, ๒๓๕๔/๒๕๒๕) เป็นหน้าที่ของผู้ฎีกาที่จะไปร้องขอยังศาลอุทธรณ์เอง (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๘๓/๒๕๒๔)

๓. การที่จำเลยขอให้ศาลฎีกาสั่งให้ศาลชั้นต้นส่งฎีกาและคำร้องขอให้รับรองฎีกาในข้อเท็จจริงไปยังผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นนายใดนายหนึ่ง ให้พิจารณารับรองฎีกาของจำเลยนั้น เป็นคำขอที่ไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณาของศาล (คำสั่งคำร้องที่ ๘๔๗/๒๕๑๘)

๔. ผู้พิพากษาผู้พิจารณาในชั้นอุทธรณ์มีคำสั่งคำร้องของจำเลยผู้ฎีกาว่า “ข้าพเจ้าได้พิจารณาพิพากษาคดีนี้ในชั้นอุทธรณ์ รับรองให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้” จำเลยฎีกาในข้อเท็จจริงที่ต้องห้ามตามมาตรา ๒๑๘ ได้ (คำสั่งคำร้องที่ ๔๕๓/๒๕๔๘) และการใช้คำว่า “เป็นคดีมีพฤติการณ์ซับซ้อนหลายประการ อันเป็นปัญหาสำคัญควรขึ้นสู่ศาลฎีกาวินิจฉัยชี้ขาดอีกชั้นหนึ่ง จึงอนุญาตให้ฎีกาย่อมเข้าใจได้ว่า อนุญาตให้ฎีกาโดยเห็นว่า ข้อความที่ตัดสินเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลฎีกาวินิจฉัยจึงชอบด้วยมาตรา ๒๒๑ แล้ว (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๕๕-๑๑๖๐/๒๕๐๔ ป.)

๕. ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นผู้มีความเห็นแย้ง บันทึกในฎีกาว่า “สภาพที่ฝ่ายหนึ่งตายไป ฝ่ายจำเลยน่าจะแสดงให้เห็นว่าเป็นการป้องกันตัวซึ่งเป็นภาระพิสูจน์อันเป็นทฤษฎีที่โต้แย้งกัน ควรส่งให้ศาลสูงพิจารณา จึงรับฎีกานี้” มิได้แสดงข้อความที่ตัดสินมาเป็นปัญหาสำคัญและอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาจะรับฎีกาไว้พิจารณาไม่ได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๖๒/๒๕๑๓, ๕๕๐/๒๕๔๖, คำสั่งคำร้องที่ ๔๗๘/๑๓ ป.)

๖. ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาคดีในชั้นต้นสั่งรับฎีกาว่า “จำเลยฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย จึงรับเป็นฎีกา และรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงสำเนาโจทก์” ตามฎีกาของจำเลยไม่ปรากฏว่า มีข้อใดที่ศาลชั้นต้นเห็นว่าเป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่ได้พิเคราะห์เห็นว่า ข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอย่างไรอันควรสู่ศาลสูงสุด และอนุญาตให้ฎีกาได้ เป็นแต่บันทึกรับรองพวงท้ายคำสั่งรับฎีกามาโดยง่าย จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงโดยชอบ ศาลฎีกาไม่รับพิจารณา (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๑/๒๕๒๐ ป., ๑๓๔๖/๒๕๒๔, ๒๘๕๑/๒๕๒๕, ๓๑๕๒/๒๕๓๐) หรือ “มีเหตุอันควรรับรองให้ฎีกาได้” ศาลฎีการับวินิจฉัยฎีกาข้อเท็จจริงให้ไม่ได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๐๖๕/๒๕๒๒, ๑๘๓๕/๒๕๒๔, ๖๐๖/๒๕๒๖, ๓๕๐/๒๕๒๗, ๒๔๘๒/๒๕๒๗, ๑๓๕๒/๒๕๓๐, ๕๕๘๒/๒๕๓๐)

๗. ผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นสั่งฎีกาของจำเลยว่า “ฯลฯ กรณีจำเลยอาจจะไม่รู้ว่าเป็นของปลอม (ใบอนุญาตขับขี) ก็อาจเป็นไปได้ เห็นสมควรอนุญาตให้ฎีกาได้ เพื่อศาลฎีกาจะได้วินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานต่อไป สำเนาให้โจทก์แก้” คำสั่งดังกล่าวไม่มีข้อความตอนใดแสดงหรือพึงอนุมานได้ว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุด ไม่ชอบที่ศาลฎีกาจะรับไว้พิจารณาในปัญหาข้อเท็จจริง (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๒๑๓/๒๕๒๒, ๑๘๘๑/๒๕๓๓)

๘. ฎีกาข้อเท็จจริง ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองว่า “จำเลยถูกพิพากษาลงโทษโดยกฎหมายซึ่งแก้ไขโทษขั้นต่ำให้สูงจากเดิมมาก สมควรให้ศาลฎีกาวินิจฉัย เพื่อเป็นบรรทัดฐานต่อไป จึงรับรองให้จำเลยทั้งหมดฎีกาได้” ไม่ต้องด้วยมาตรา ๒๒๑ เพราะไม่ได้ความว่า ข้อความที่

ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุด และอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีการับวินิจฉัยฎีกาของจำเลย ให้ไม่ได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๖๔๖/๒๕๒๓, ๑๓๖๘/๒๕๒๔, ๓๒๒๖/๒๕๒๕, ๖๐๔/๒๕๒๖)

ตามหลักการของกฎหมาย และวิธีดำเนินการตามบทมาตราดังกล่าว จะเห็นได้ว่า เป็นเรื่องระหว่างศาลและคู่ความ (โจทก์หรือจำเลย) ที่ประสงค์จะฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เพื่อให้ศาลสูงสุด (ศาลฎีกา) ได้มีโอกาสพิจารณาพิพากษาคดีที่ศาลล่างทั้งสองได้พิจารณาพิพากษาแล้วอีกครั้งหนึ่ง ตามกระบวนการวิธีพิจารณาความ เป็นการให้สิทธิแก่คู่ความทั้งสองฝ่าย โดยเท่าเทียมกันตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๓๐ ไม่ใช่การใช้อำนาจขององค์กรโดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองและคุ้มครองไว้ และไม่ได้เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ แต่อย่างใด ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และ มาตรา ๒๙

ปัญหาต่อไปมีว่า มาตรา ๒๒๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาขัดหรือแย้งต่อ มาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่

เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติรับรองและคุ้มครองความเสมอภาคกันตามกฎหมายและสิทธิเท่าเทียมกัน โดยไม่ถูกเลือกปฏิบัติอันเป็นไปตามปณิญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ ๒ ที่บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพตามที่บัญญัติไว้ในปณิญาฯ นี้ โดยไม่มีการจำแนกความแตกต่างในเรื่องใด ๆ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่น ถิ่นกำเนิดเดิม ฐานะทางเศรษฐกิจ สถานะกำเนิดหรือสถานะอื่นใดก็ตาม จะกระทำมิได้”

นอกจากนี้การจำแนกความแตกต่างโดยอาศัยพื้นฐานแห่งสถานะทางการเมือง หรือเขตอำนาจรัฐ หรือสถานะระหว่างประเทศของรัฐหรือดินแดนซึ่งบุคคลนั้นสังกัด จะกระทำมิได้ ไม่ว่าดินแดนนั้นจะเป็นเอกราช อยู่ภายใต้ความพิทักษ์ มิได้ปกครองตนเอง หรือภายใต้การจำกัดอำนาจอธิปไตยอื่นใดก็ตาม”

หรือตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางแพ่ง (พลเมือง) และสิทธิทางการเมือง ในส่วนที่ ๒ ข้อ ๒ ที่บัญญัติว่า “รัฐภาคีแห่งกติกานี้จะต้องเคารพและให้ความเชื่อมั่นแก่ประชาชนของตน ไม่ว่าที่อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยหรือภายใต้อำนาจแห่งรัฐในสิทธิที่พึงประสงค์ที่ได้รับรองไว้ในกติกานี้โดย

ปราศจากการเลือกปฏิบัติอย่างใด ๆ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง หรือความคิดเห็นอื่น ถิ่นกำเนิดเดิม ฐานะทางเศรษฐกิจ สถานะกำเนิดหรือสถานะอื่นใดก็ตาม อันเป็นบทบัญญัติที่รัฐหรือประเทศต้องให้หลักประกันดังกล่าว และไม่มีข้อยกเว้นที่จะหลีกเลี่ยงให้รัฐหรือการใช้อำนาจรัฐไปในทางเลือกปฏิบัติได้

บทบัญญัติมาตรา ๓๐ จึงเป็นบทบัญญัติใหม่ ไม่เคยปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับใดมาก่อน ได้บัญญัติขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางแพ่ง (พลเมือง) และสิทธิทางการเมือง ค.ศ. ๑๙๖๖ (INTERNATIONAL COVENANT ON CIVIL AND POLITICAL RIGHTS) โดยประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีสมาชิก ซึ่งมีผลตามกฎหมายเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๐ ดังนั้น ประเทศไทยจึงต้องดำเนินการเพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางแพ่ง (พลเมือง) และสิทธิทางการเมือง ค.ศ. ๑๙๕๖ ทั้งกระบวนการทางด้านนิติบัญญัติ บริหาร ตุลาการ ที่จะทำให้บทบัญญัติต่างๆ ของกติกาได้ถูกนำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกติกาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ความหมายของ “การเลือกปฏิบัติ” ดังกล่าวกับความเสมอกันในกฎหมายและการได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ก็คือการออกกฎหมายที่ดี ใช้อำนาจรัฐที่ดี หากจำแนกการปฏิบัติ ก็คือความแตกต่างเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่นแล้วถือว่าบุคคลย่อมไม่เสมอกันและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายอย่างไม่เท่าเทียมกัน อันเป็นหลักการในการพิเคราะห์ว่ากฎหมายหรือการปฏิบัติต่อประชาชนของรัฐหรือในรัฐนั้นเป็นการเลือกปฏิบัติหรือทำให้เกิดความไม่เสมอกันและได้รับความคุ้มครองไม่เท่าเทียมกันหรือไม่ ซึ่งเป็นหลักหนึ่งของหลักนิติธรรม (THE RULE OF LAW) ในคำปรารภหรืออารัมภบทของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติระบุไว้ อันมีความหมายต่อมาว่า แม้รัฐธรรมนูญเองก็ไม่อาจมีบทบัญญัติใดที่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติที่มีผล ต่อมาว่าทำให้เกิดความไม่เสมอกันและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่าเทียมกันและผลสุดท้ายก็คือผิดหลักนิติธรรม รัฐหรือการปกครอง เช่นนั้นย่อมไม่ใช่อารยชนหรืออารยประเทศ แต่ย้อนกลับไปสู่ความเป็นอนารยประเทศหรือปกครองด้วยความป่าเถื่อนหรืออนาธิปไตย

หลักการไม่เลือกปฏิบัติเป็นหลักการอย่างหนึ่งทำให้บุคคลเสมอกันตามกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน พอยกตัวอย่างได้ เช่น หลักการพิจารณาชี้ขาดปัญหาหรือข้อพิพาท โดยเปิดเผยเป็นธรรมจากศาลที่เป็นอิสระและเป็นกลางที่เป็นหลักการอย่างหนึ่งที่จะทำให้บุคคลเสมอกัน และได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกันจากศาลหรือจากกฎหมายอย่างเป็นรูปธรรมหรือเป็นจริง หลักการแรกเป็นหลักการตามกฎหมายหรือนามธรรม หลักการหลังเป็นหลักการที่จะทำให้หลักการแรกมีสภาพบังคับหรือเกิดผลในทางปฏิบัติ จึงเป็นหลักการที่ต้องมีอยู่ควบคู่กันเสมอของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

ดังนั้นหลักการในมาตรา ๓๐ ดังกล่าวข้างต้น จึงไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับการที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ บัญญัติให้สิทธิยื่นฎีกาแก่โจทก์จำเลยในปัญหาข้อเท็จจริงต่อศาลฎีกาเมื่อมีกรณีที่เป็นคดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ดังนั้น มาตรา ๒๒๑ ดังกล่าวจึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๐ แต่ประการใด

ปัญหาต่อไปมีว่ามาตรา ๒๒๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๓๓ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ บัญญัติว่า “การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล ซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์” บทบัญญัติในมาตรานี้บัญญัติไว้ในหมวด ๘ ว่าด้วย “ศาล” และเป็นบททั่วไป ซึ่งต้องนำมาใช้กับศาลทุกประเภทที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและเป็นบทบัญญัติที่แสดงว่าการใช้อำนาจตุลาการของศาลต้องกระทำในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย อันเป็นหลักการประการหนึ่งของโบราณราชประเพณีและระบบนิติรัฐหรือนิติธรรม

หากจะค้นหาความเป็นอิสระของศาลยุติธรรมว่ามาจากบทบัญญัติมาตราใดในรัฐธรรมนูญ ความเป็นอิสระในฐานะองค์กรของศาลยุติธรรมก็อาศัยจากการตีความตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๓๓ นี้เองประกอบกับบทบัญญัติที่ว่าอำนาจอธิปไตยเป็นของหรือมาจากปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจตุลาการทางศาลตามรัฐธรรมนูญฉบับก่อนปีพุทธศักราช ๒๕๒๑ หรือพระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจนั้นทางศาลตามรัฐธรรมนูญฉบับปีพุทธศักราช ๒๕๒๑

เป็นต้นมา ตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันก็คือบทบัญญัติแห่งมาตรา ๓ ตามบทบัญญัติดังกล่าวแสดงว่าอำนาจที่ศาลใช้ก็คืออำนาจอธิปไตยของปวงชนชาวไทยที่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้ทางศาล

อำนาจที่ศาลยุติธรรมใช้จึงเป็นอำนาจอธิปไตยอย่างหนึ่ง แม้ว่าจะไม่เรียกว่าเป็นอำนาจตุลาการก็ตาม อำนาจที่ศาลยุติธรรมใช้ดังกล่าวจึงเป็นอำนาจอธิปไตย อันมีลักษณะเป็นอำนาจสูงสุดของประเทศ ศาลยุติธรรมจึงต้องมีอิสระในการใช้อำนาจนี้ หากอยู่ภายใต้การควบคุมหรือก้ำก่ายแทรกแซงกดดันครอบงำจากฝ่ายอื่นได้ ก็ย่อมถือไม่ได้ว่าเป็นอำนาจสูงสุดหรือเป็นอำนาจอธิปไตยของปวงชน แล้วลักษณะหรืออิทธิฤทธิ์ที่แสดงออกถึงความเป็นอำนาจอธิปไตยที่พระมหากษัตริย์ทรงใช้ทางศาลนั้นก็คือลักษณะของอำนาจตามมาตรา ๒๓๓ หรืออำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนั่นเอง ที่เป็นอำนาจอธิปไตยที่พระมหากษัตริย์ทรงใช้ทางศาล และอำนาจพิจารณาพิพากษาอรรถคดีก็คืออำนาจตุลาการตามที่เรียกขานกัน

เมื่อใช้กฎหมายตามแนวทางในวรรคก่อน ศาลยุติธรรมเป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการ ซึ่งเป็นอำนาจอธิปไตยของปวงชนชาวไทย อันเป็นอำนาจสูงสุดของประเทศที่ศาลยุติธรรมจะต้องใช้โดยต้องไม่อยู่ภายใต้การควบคุมครอบงำจากบุคคลหรือคณะบุคคลใด ศาลยุติธรรมในฐานะองค์กรจึงต้องเป็นอิสระจากการก้ำก่ายแทรกแซงกดดันจากทุกฝ่ายทุกฝ่าย

หากอำนาจของฝ่ายตุลาการสามารถก้ำก่ายแทรกแซงกดดันครอบงำจากฝ่ายอื่นได้โดยง่ายจะทำให้เป็นผลเสียต่อภารกิจที่จะต้องคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของปัจเจกบุคคล ความเป็นอิสระเพียงในฐานะองค์กรยังไม่พอ ศาลยุติธรรมจะต้องมีความเป็นอิสระในแง่ตัวบุคคลหรือผู้พิพากษานั้นเองด้วย ซึ่งความเป็นอิสระของผู้พิพากษาในการพิจารณาพิพากษาคดีก็มีไว้พิจารณาเฉพาะในระหว่างพิจารณาพิพากษาคดีเท่านั้น แต่รวมไปถึงเรื่องอื่น ๆ ตามมาด้วย เช่น การแต่งตั้งโดยหลักคุณธรรมแล้วขาดออกจากผู้แต่งตั้ง การดำรงตำแหน่งอย่างถาวรหรือตลอดชีวิตตราบเท่าที่ยังประพฤติตนอยู่ในทำนองครองธรรมหรือโดยชอบ ค่าตอบแทนคงที่และสูงเพียงพอแก่การดำรงตนของผู้พิพากษา อาจถูกถอดถอนหรือให้ออกได้ด้วยกระบวนการที่ยุ่งยากแต่ชัดเจนหรือด้วยกระบวนการภายในที่ไม่มีฝ่ายอื่นเข้ามาก้ำก่ายแทรกแซงได้ เป็นต้น

บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ ดังกล่าว จึงเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักการในทางทฤษฎีหรือหลักการในเรื่องการใช้อำนาจตุลาการของศาลที่รัฐธรรมนูญบัญญัติรับรองไว้ หากเกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิฎีกาของคู่ความตามที่ผู้ร้องอ้างแต่ประการใด

ผู้ทำคำวินิจฉัยจึงเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ ไม่ขัดหรือ
แย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐
และมาตรา ๒๓๓ ดังกล่าวข้างต้น

วินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายปรีชา เถลิมนิชย์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ